

Beste leraren, afdelingshoofden, zorgteam, conciërge en directie van het,

Mijn kind is ziek. Mijn kind heeft sinds een paar maanden diabetes type 1. Een gevaarlijke stofwisselingsziekte, die je aan de buitenkant helemaal niet ziet. is een vrolijk meisje en als je vraagt hoe het met haar gaat is het antwoord altijd 'goed'.

Het is een ziekte waar veel te weinig mensen van weten en vaak verward wordt met type 2. Maar daarin zit een wezenlijk verschil. Dat is dan ook de reden dat ik in de pen klim. Want mijn visie is door dit te delen, maak ik het bespreekbaar en makkelijker voor en de andere kinderen die met deze rotziekte door het leven gaan en elke dag een strijd voeren. Maar ik doe het ook voor jullie, ik wil jullie behoeden voor hele nare scenario's op school.

..... heeft een infuus in haar buik, verbonden met haar pomp waarmee ze insuline binnen krijgt. En op haar arm zit een sensor die haar bloedsuiker continue meet. Alles wat zij eet aan koolhydraten dat moet ze tegenspuiten. 24 uur per dag ben je dus bezig met het in balans houden van de bloedsuikerspiegel.. Belangrijk daarbij is om in acht te nemen (schrik niet) dat je bloedsuiker beïnvloed wordt door 42 factoren (voeding, stress, slaap, inspanning, ziekte, temperatuur etc etc). Maar voeding is de meest ingrijpende factor. Voor de onwetenden onder ons (waar ook ik tot voor kort bij hoorde) in een stukje komkommer zitten zelfs koolhydraten. Het is dus heel de dag rekenen bij alles wat ze eet of drinkt. haar rekenvaardigheden zijn inmiddels ook weer getraind en op peil 😊.

Een bloedsuikerspiegel tussen de 4 en 8 is normaal. Maar zakt ze onder de 4 dan volgt er een alarm. Met regelmaat gaat deze sirene. En geloof me dat is geen pretje in de klas of midden in de nacht. Dit is dus een gevaarlijk moment; de Hypo! Wat betekent tijd om snel suikers in te nemen. Ze zal trillen, hele slappe benen krijgen en verward zijn. Zakt deze te ver en wordt er niet adequaat gereageerd dan kan ze bewusteloos raken met alle gevolgen van dien. In dit geval hebben diabetes patiënten een geel busje bij zich met glucagon. Bel direct 112 in dit geval en zorg dat je het busje vindt. Dit is een neusspray die haar weer zal laten bij komen (de tegenhanger van insuline).

Maar gaan haar waardes de andere kant op en zit ze boven de 12 dan gaat ze richting de hyper. Dat is een aanslag op je lijf, een sluipmoordenaar op de lange termijn. Bij een hyper kun je je slecht concentreren, ben je geïrriteerd, moet je veel plassen en zie je wazig etc. Om je een voorstelling te geven; Van hypo naar hyper op een dag is het gevoel of je een marathon hebt gelopen. En dit gebeurt (zucht) op slechte dagen wel eens 4x.

We hebben op school dan ook goede afspraken gemaakt. En niks dan lof voor de hulp van haar mentor en het zorgteam. Afspraken zoals bijvoorbeeld;
Dat ze altijd haar waardes opschrijft boven een SO of Proefwerk;
Dat ze altijd haar telefoon bij de hand heeft om waardes te scannen;
Dat ze altijd mag eten als ze laag zit;
Dat ze online lessen mag volgen als ze weer eens te slap is om naar school te gaan;
Dat ze niet gaat sporten boven de 14 en als ze lager zit dan 6 eerst wat suiker moet pakken.

..... is compleet afhankelijk van haar hulpmiddelen. Werkt een van deze middelen niet (en dat gebeurt helaas nog al eens) dan zal ze naar huis moeten om nieuwe te plaatsen. Want het is te gevaarlijk om zonder door te lopen.

Zoals je zult begrijpen heeft deze ziekte veel impact op gezinnen. Niet te vergeten voor de broertjes en zusjes. Want op elk moment kan haar gezondheid anders zijn.

Ik vraag met dit bericht niet om jullie medelijden. In tegendeel zelfs, maar ik wil gewoon graag dat jullie weten wat deze ziekte inhoudt en dat jullie haar (en anderen) kunnen helpen door gewoon simpelweg wat begrip te tonen. Maar ook dat jullie op een moment dat het slecht met haar gaat, weten wat je kunt doen.

Als ik naar die kanjer van me kijk en zie hoe ze elke dag dapper doorgaat (ook op mindere dagen) dan voel ik me heel trots. Want doe het maar eens na. Maar we laten deze ziekte niet ons leven bepalen en we gaan de strijd aan met diabetes. En dat doen we onder andere door het bespreekbaar te maken met onze omgeving. Dat scheelt al zoveel.

Hartelijk dank voor de moeite die je (hopelijk) hebt genomen om dit te lezen.

Groeten,
Saskia (moeder van, en)

